

x A gyűrű és a kendő.

12/21

Col. V. Alexandri után románból.

I.

Élt egyszer egy hős királyfi,
Olyan büszke, szép, királyi,
Mint erdőnek szálfejeje
Flegnek ormán, fent a légbe'.
Hű babája, kedves pária
Egy falúri kis leányka;
Megigéző, bűvös lénye
Minden ember szemfénye,
Arca szépség és a teste
Oly hajlékony, olyan lenge,
Mint a rétek kis virága
Fénylőn a napsütésben.
Nékor aztán az ifjúnak
Észre lett egy parancsolat,
Hogy hadba kell szállni rogyást,
A királyfi bánatos lett
És emigyen sokat ejtett:
— "Édes lelkem, drága párom,
Am gyűrűmet neked adom
És ha látod rossda-felvé,
Hű szeretőd halva fekvé."
Lány szemének könnye hullik
És ajka ilyen sókora nylik:
— "Selyem kendőm vidd magaddal!
Széle húzóva szív aramyal.
Ha az aram rajt' megolvad,
Sítassál meg, szegény koltat!"

II.

Lóra pattant, útnak indult.
Visszanézni meg nem fordult,
Mig el nem ért éjszakaóra
Táborához éjtanyóra.
Tüske gyújtott, — hűs az éjél, —
Kébléhez nyult jobb kezével,
Ránézett a kezkenőre
És megdobbant a szíve tőle!
— "Jó harosok, hű vitézek,
Benneteket arra kérlek:
Néjtek csak megnyugodva!
Nem megyek én veszte, bajba,
Szélt állok utra késsen,
Mert most jütött észbe nekem,
Hogy szépség van pallosomra,
Mit fejtétek kastélyomba,
Ráhajlítva egy asztalra."
Vágtatott a nügő széllel
És szembe ment éj' egy vitézzel.
Égy kössönte raja szépen
— "Sok szerencsét, jó vitézem!
Mi hír van ott merre jártál?"
— "Hogy mi hír van, mért kirámmal
Tudni arról? Faj lesz neked,
Ha meghalok, — menten véged!"

Ördög szálla bűsz atyádra:
Országunkot összejarta,
Mig kedvesed megtalálta
— Tengyüstüdrül ismert raja, —
És őt egy mély tóba hánfta."
— "Nó, vitézem, lovaskámat
Veszed haza és atyámmal,
Hogyha kérdi: merre járok,
Mondad meg, hogy mély tóba szállok
Felkeresni szép kedvesem,
Akit forrón, hűn szerettem!"

III.

Atyja erre semhírével
Tóhoz ment el ország-néppel.
Tónak vizét elvezette.
É kit keresett, ott meglelte,
Mind a kettőt földön fekvé,
Egy mást tatra átölve...
Arca szép volt, derült, minha
Nem halott, de élő volna,
Az őz király bánta tettét!
Selyem ágába tette testét
Mindkettőnek, elvitette
É templomában eltemette.
Reményéget országának
Földjébe templomának,
A lednyit meg szentélyében
Épitettek falba szépen.
Am az ifjú nem maradt ott,
Mint fenyőfa feltámadott,
Büszke törse messze felmött,
Dombos ága illatos, zöld.
É a leányka hűs sírjától
Szint' előjött, úrvé vágytól
Ifjú hőst megtalálni,
Szemtől - szembe' újra látni.
Vadszölő lett ő belőle,
Feltutott a templomköre,
Ráforodott a fenyőre
É úgy maradtak mindörökké.

1923, február.

x